

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: J. S., narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem
sídlem Kostelní náměstí 233/1, 412 01 Litoměřice

proti
žalované: Územní správa sociálního zabezpečení pro Ústecký kraj, Liberecký kraj,
Královéhradecký kraj a Pardubický kraj
sídlem Frýdlantská 1399/20, 460 01 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. 45006/082814/24/210/GM ze dne 4. 12. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Vůči žalobci byla exekučním příkazem ze dne 18. 4. 2007, č. j. 26003-220-9010-10664-07/MBR/ESŘ/184, nařízena daňová exekuce. Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 12. 2024, č. j. 45006/082814/24/210/GM, zamítla žalobcovu námitku podanou dne 8. 11. 2024 proti pokračování daňové exekuce. Proti tomuto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) směřuje žalobcovu žaloba.

Žaloba

2. Žalobce předeslal, že daňová exekuce je vůči němu vedena srážkami ze mzdy, a to mj. pro vymožení 975 179,50 Kč dle vykonatelného výkazu nedoplatků č. j. 3076/00 ze dne 18. 5. 2000 a pro vymožení 859 037 Kč dle vykonatelného výkazu nedoplatků č. j. 3658/1 ze dne 17. 7. 2001. Jádrem jeho námitky podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 283/2020 Sb. (dále jen „daňový řád“) proti pokračování daňové exekuce bylo uplynutí 20 let ode dne splatnosti daně, čímž má dle § 160 odst. 5 daňového řádu daňová exekuce skončit.
3. Na totožné argumentaci setrval žalobce i v žalobě. Napadené rozhodnutí žalovaného považuje za rozporné s § 160 odst. 5 daňového řádu, a proto nezákonné. Po uplynutí dvacetileté lhůty není dle daného ustanovení i žalobcova názoru daňová exekuce možná. Dvacetiletá lhůta pro ukončení daňové exekuce uplynula v případě prvního z exekučních titulů nejpozději 18. 5. 2020, v případě druhého pak nejpozději 17. 7. 2021. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom, že by promlčení práva vymáhat pojistné podléhalo speciální úpravě dle § 18 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“). Svůj opačný názor žalobce podepřel citací publikace autorského kolektivu: Baxa, J., et al. *Daňový řád. Komentář*. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, k § 161: „*Nejzazší časový rámec, který je nutné při vybírání či vymáhání dodržet, představuje lhůta pro placení daně (srov. § 160)*“. Podle žalobce tedy § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení není co do stavění lhůty ustanovením speciálním vůči § 160 odst. 4 daňového řádu, neboť dle prvního z těchto ustanovení *promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu a po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekučním správním orgánem*, což je dle žalobce významově totožné s § 160 odst. 4 písm. f) daňového řádu, dle kterého *lhůta pro placení daně neběží po dobu po dobu daňové exekuce srážkami ze mzdy*.
4. Žalobce rovněž namítl, že pokud by měl být akceptován názor žalovaného o vztahu speciality § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení vůči § 160 odst. 4 daňového řádu, došlo by k popření pravidla zakotveného v § 161 odst. 2 *in fine* daňového řádu, podle kterého *osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní*. Žalobce totiž v důsledku takového názoru žalované prakticky nemá stejná práva jako daňový subjekt, neboť je v daňové exekuci pokračováno v rozsahu výše uvedeném po uplynutí zákonné nepřekročitelné 20leté lhůty, ačkoli má být vymáháno maximálně po dobu 20 let od splatnosti daně. Žalobce tvrdí, že tím je porušováno právo na spravedlivý proces zaručené Listinou základních práv a svobod.
5. Žalobce tedy z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 14. 3. 2025. V něm shodně s žalobcem uvedla jak označení exekučních titulů, tak i výši vymáhaných peněžitých plnění a údaje rozhodnutí, jímž byla daňová exekuce nařízena. Dále stručně shrnula nosné důvody žalobou napadeného rozhodnutí a poznamenala, že žalobní důvody se shodují s obsahem žalobcových námitek proti pokračování daňové exekuce. Žalovaná proto plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krom toho poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 16. 5. 2024, č. j. 6 Afs 269/2023-29, jež potvrzují právní názor, na němž je napadené rozhodnutí založeno (tedy že ustanovení zákona o pojistném na sociální zabezpečení se užívá před obecnými ustanoveními daňového řádu). Žalovaná tedy setrvala na stanovisku, že při uplatnění § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení se právo vymáhat dané pohledávky mělo promlčet za deset let ode dne, kdy se staly splatnými (18. 5. 2020 a 17. 7. 2021). Tato doba přestala běžet dnem vydání exekučního příkazu (18. 4. 2007), a protože tato daňová exekuce dosud běží, obnovila promlčecí doba svůj běh, což činilo námitku žalobce proti pokračování daňové exekuce nedůvodnou.

7. Podle žalované by měla být žaloba pro nedůvodnost zamítnuta.

Ústní jednání

8. Jednání proběhlo dne 29. 12. 2025, a to v nepřítomnosti žalované, která svou nepřítomnost omluvila v podání ze dne 16. 12. 2025, v němž mj. vyjádřila souhlas s projednáním věci v její nepřítomnosti.
9. Žalobcův zástupce předně odkázal na podanou žalobu. Zopakoval, že dle § 161 odst. 2 daňového řádu má mít plátce pojistného stejné postavení jako daňový subjekt při placení daní. Žalobcův zástupce zdůraznil, že tento argument jde nad rámec důvodů, pro které žalobce uplatnil námitku promlčení v rámci svého dřívějšího návrhu na zastavení téže exekuce (srov. níže odst. 18 odůvodnění tohoto rozsudku; pozn. soudu). Dále se žalobcův zástupce domnívá, že Ústavní soud v usnesení ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. I. ÚS 2077/24, jímž byla odmítnuta žalobcova ústavní stížnost týkající se žalobcova dřívějšího neúspěšného návrhu na zastavení daňové exekuce, otevřel prostor pro odlišné posouzení právní otázky vztahu § 160 odst. 5 daňového řádu a § 18 odst. 2 zákona o pojistném. Žalobcův zástupce proto setrval na žalobním návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Pro posouzení důvodnosti žaloby je zásadní rozřešení vzájemného poměru ustanovení § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a § 160 (zejména jeho odst. 5) daňového řádu z hlediska generality a speciality.
13. Podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2008 platilo, že *právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru,*

jímž bylo vyměřeno. V právní úpravě účinné od 1. 1. 2009 do 31. 1. 2018 bylo příslušné ustanovení dále rozšířeno o větu druhou, podle níž platilo, že promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu. Konečně dle právní úpravy účinné od 1. 2. 2018 byla věta druhá ustanovení změněna tak, že promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu a po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekučním správním orgánem.

14. Podle § 160 odst. 5 daňového řádu ve znění zákona č. 283/2020 Sb. platilo, že *lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odstavce 1, s výjimkou daně zajištěné podle odstavce 6. Podle odst. 4 písm. f) téhož ustanovení (v tomtéž účinném znění) platilo, že lhůta pro placení daně neběží po dobu daňové exekuce srážkami ze mzdy.*
15. Podle § 161 odst. 2 daňového řádu platí, že *orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odstavce 1 je v tomto rozsahu správcem daně. Osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní.*
16. Soud se již posouzením vztahu obou právních institutů zabýval v rozsudku ze dne 30. 8. 2023, č. j. 15 Af 13/2021-51. Stalo se tak na základě žaloby téhož žalobce proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení (jež s účinností od 1. 1. 2024 zanikla splynutím s žalovanou; srov. čl. II bod 1 a čl. XXVI zákona č. 412/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony), kterým tehdejší žalovaná podle § 181 odst. 2 daňového řádu a podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení zamítla žalobcův návrh na zastavení exekuce a nevyhověla námitce promlčení. Tehdejší žalobcův návrh se přitom týkal totožné exekuce k vymožení dlužného pojistného na sociální zabezpečení (a též penále), jež byla nařízena vůči žalobci tímž exekučním příkazem jako v nynější věci (tj. příkazem ze dne 18. 4. 2007, č. j. 26003-220-9010-10664-07/MBR/ESŘ/184), nadto mj. na základě totožných (a také dalších) exekučních titulů, jež figurují v nynější věci (srov. výše odst. 2 tohoto rozsudku a odst. 30 odkazovaného rozsudku).
17. Soud v bodu 34 daného rozsudku (ze dne 30. 8. 2023, č. j. 15 Af 13/2021-51) mj. shledal, že *„vydáním exekučního příkazu ze dne 18. 4. 2007, č. j. 26003-220-9010-10664-07/MBR/ESŘ/184, tedy došlo ke stavení běhu promlčecí doby. Promlčecí doba podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném neběžela od vydání exekučního příkazu, tj. ode dne 18. 4. 2007, a opětovně běžet nezačala, neboť v exekučním řízení se nadále pokračovalo. Podle názoru soudu je zřejmé, že k tomuto datu ani u jednoho z výše specifikovaných výkazů nedoplatků či platebních výměrů (tj. ani v případě nejdříve vydaného výkazu nedoplatků ze dne 18. 5. 2000) neuplynula desetiletá promlčecí doba. Na závěru soudu nemění nic ani fakt, že v rozhodné době neobsahoval § 18 odst. 2 zákona o pojistném výslovné pravidlo, že k běhu promlčecí doby nedochází po dobu vedení exekuce na peněžitá plnění exekučním správním orgánem. I v této situaci musí být podrobnější úprava institutu promlčení v tomto případě posuzována pomocí analogie legis podle obecné úpravy promlčení obsažené v § 112 občanského zákoníku (obdobnou úpravu obsahuje též § 648 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014)“. Navázal v bodu 35 téhož rozsudku tím, že „ke dni 2. 8. 2021, kdy bylo vydáno rozhodnutí žalované, promlčecí lhůta pro vymáhání dluhu podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném neuplynula, neboť v případě „nejstaršího“ výkazu nedoplatků ze dne 18. 5. 2000, č. j. 3076/00, se stále staví (neběží) promlčecí lhůta ode dne 18. 4. 2007, kdy byl vydán exekuční příkaz, neboť se v dané exekuci i nadále pokračuje, celkem tedy z desetileté promlčecí doby neuplynulo ani sedm let. Desetiletá promlčecí lhůta podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném tedy ke dni vydání rozhodnutí žalované neuplynula, a to ani u uvedeného výkazu nedoplatků, ani u ostatních později vydaných výkazů nedoplatků a platebních výměrů, které jsou předmětem exekuce srážkami ze mzdy. Žalovaná tak nepochybila, pokud*

návrh žalobce na zastavení exekuce zamítla, neboť nebyl naplněn důvod pro zastavení exekuce stanovený v § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu“. Následně soud výslovně vyjádřil právě ke vztahu promlčecí doby dle § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení a § 160 daňového řádu, a sice v bodu 36 uvedeného rozsudku, tak, že „zastavení daňové exekuce pro uplynutí prekluzivní lhůty pro úhradu daňových nedoplatků dle § 160 daňového řádu nelze v posuzované věci použít. V projednávané věci totiž nejde o daňový nedoplatek dle § 153 daňového řádu, nýbrž o dluh a penále na pojistném na sociální zabezpečení, který nelze považovat za daň“.

18. Výše citované závěry zdejšího soudu shledal správnými Nejvyšší správní soud v následném řízení o kasační stížnosti žalobce, jak plyne z jeho rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. j. 6 Afs 269/2023-29. V bodu 26 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud jednoznačně pojmenoval, že „pro posouzení dané věci je (...) určující, zda úprava promlčení práva vymáhat pojistné obsažená v § 18 odst. 2 zákona o pojistném vylučuje aplikaci promlčecí lhůty pro placení daně dle § 70 zákona o správě daní a poplatků, která se změnila v prekluzivní lhůtu pro placení daně dle § 160 daňového řádu, popř. zda se mohou obě aplikovat současně“. V bodu 27 daného rozsudku následně vyjádřil názor, že „úprava obsažená v zákoně o pojistném je nepochybně úpravou speciální, neboť její věcná působnost je omezena právě na pojistné na sociální zabezpečení. Lhůta pro placení daní upravená v § 160 daňového řádu se týká nejen daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu, nýbrž i peněžitých plnění v rámci procesní dělené správy, které podléhají daňovému řádu pouze ve fázi placení daní. V tomto směru se jedná o úpravu obecnou. Je nicméně třeba zdůraznit subsidiární povahu daňového řádu vyjádřenou v jeho § 4, podle něhož se ustanovení daňového řádu užijí pouze tehdy, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak. Zákon o pojistném přitom upravuje řadu institutů, které náleží do platební fáze správy daní, a které jsou proto v nějaké podobě obsaženy i v daňovém řádu (např. způsob placení pojistného, použití úhrady na jednotlivé dlužné částky, nakládání s přeplatkem, povolení splátek dluhu). Nemůže být žádných pochybností, že ustanovení zákona o pojistném se použijí přednostně. Úprava lhůty pro placení daně obsažená v § 160 daňového řádu nemůže vést k tomu, že by ve vztahu k pojistnému na sociální zabezpečení byla vyloučena promlčecí doba dle § 18 odst. 2 zákona o pojistném. To by odporovalo výkladovému pravidlu *lex specialis derogat legi generali*“. Nejvyšší správní soud také v bodu 29 citovaného rozsudku vážil „možnost současné aplikace § 18 odst. 2 zákona o pojistném i § 160 daňového řádu“, avšak „neshledal žádné argumenty, pro něž by měl takovou možnost připustit. Úprava promlčení práva vymáhat pojistné je z hlediska věcného dostatečná k dosažení sledovaného účelu, tedy časové limitaci vymáhání pojistného. Dosažení tohoto účelu nevyžaduje, aby vedle promlčecí doby podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném byla aplikována i lhůta pro placení daně dle § 160 daňového řádu. Právní řád poměrně běžně pracuje s kombinací několika lhůt, a to zpravidla ve variantě subjektivní lhůta a objektivní lhůta. Může se jednat i o několik objektivních lhůt, má-li tím být vytvořena komplexnější úprava prekluze či promlčení. Kombinace prekluzivní a promlčecí doby, jak by tomu bylo v posuzovaném případě, ovšem není podložena žádnými logickými argumenty. Pokud by se obě lhůty uplatnily současně, pak v případě, že by okresní správa sociálního zabezpečení neučinila žádný úkon k vymáhání pojistného na sociální zabezpečení, uplynula by nejdříve prekluzivní lhůta dle § 160 daňového řádu, která je kratší. Promlčecí doba dle § 18 odst. 2 zákona o pojistném by se stala obsoletní. Takový výsledek by neodpovídal tomu, že speciální právní úprava má přednost před úpravou obecnou. Míra vnitřní strukturace právní úpravy prekluzivní lhůty vyjádřená v jednotlivých odstavcích § 160 daňového řádu není důvodem, pro který by bylo třeba aplikačně doplnit konstrukčně jednoduchou úpravu promlčecí doby v § 18 odst. 2 zákona o pojistném (ve spojení s § 112 občanského zákoníku)“. V bodu 30 téhož rozsudku proto

Nejvyšší správní soud kategoricky uzavřel, že „při vymáhání dlužného pojistného na sociální zabezpečení, včetně penále, se užije pouze promlčecí doba upravená v § 18 odst. 2 zákona o pojistném, která vylučuje aplikaci lhůty pro placení daně dle § 160 daňového řádu“. Soud pro úplnost poznamenává, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu napadl žalobce ústavní stížností, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. I. ÚS 2077/24, odmítl pro zjevnou neopodstatněnost. V závěru bodu 11 zmíněného usnesení Ústavní soud uvedl, že „argumentace stěžovatele, která nereflektuje vedlejší účastníci i správními orgány řádně odůvodněné závěry vycházející z textu zákona i judikatury, je (...) pouhou polemikou předkládající odlišný názor stěžovatele na aplikaci dané právní úpravy. Ten však sám o sobě opodstatněnost ústavní stížnosti založit nemůže“. Na rozdíl od žalobce soud v tomto konstatování nespatřuje jakýkoli náznak úvah o případné důvodnosti žalobcem prosazovaného názoru o aplikovatelnosti § 160 odst. 5 daňového řádu co do promlčení práva vymáhat nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení. Citovaný závěr Ústavního soudu toliko směřoval k odůvodnění zjevné neopodstatněnosti žalobcovy tehdejší ústavní stížnosti.

19. S ohledem na výše citovaný názor Nejvyššího správního soudu, s nímž se soud plně ztotožňuje (a který byl vysloven ve vztahu k právní úpravě, jež nedoznala ke dni vydání rozhodnutí napadeného žalobou v nyní řešené věci podstatných změn), je zřejmé, že žalobcem prosazovaná výkladová verze o aplikovatelnosti § 160 odst. 5 daňového řádu na daňovou exekuci k vymáhání pohledávky na pojistném na sociální zabezpečení nemůže obstát. Danou žalobní námitku (podle které žalovaná nesprávně uvedenou právní otázku posoudila) tedy soud shledal nedůvodnou.
20. Na závěru o nedůvodnosti uplatněné žalobní námitky nemůže nic změnit ani žalobcův protiargument, dle kterého by neuplatněním § 160 odst. 5 daňového řádu bylo popřeno pravidlo § 161 odst. 2 téhož zákona, tj. že *osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění* (tj. plnění dle § 161 odst. 1 daňového řádu; pozn. soudu) *má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní*. Žalobcem vyzdvihované ustanovení nelze dle názoru soudu vykládat tak, že by vylučovalo aplikaci veškerých speciálních veřejnoprávních úprav, dle kterých osobám vznikají či jsou ukládány platební povinnosti k peněžitým plněním určeným do veřejného rozpočtu, a které mohou obsahovat zvláštní úpravu dílčích institutů (jako je např. promlčení práva vymáhat pohledávku). Jedná se naopak o všeobecné ustanovení vztahující pouze subsidiárně (tedy doplňkově) paletu procesních práv a povinností daňového subjektu při placení daní taktéž na povinné osoby, kterým jinak nepřísluší postavení daňového subjektu při vymáhání jejich platebních povinností. Práva a povinnosti daňového subjektu při placení daní se tedy v případě dělené správy uplatní ve vztahu k jiným povinným osobám pouze v tom rozsahu, v němž nejsou speciálně a svébytně upraveny v jiném dotčeném právním předpisu (zde v § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení).
21. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti po přezkoumání dané věci v rozsahu žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. prosince 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu